

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr F. J. J. Buijendijk, Dr K. Dijk, Prof. Dr V. Hepp, Drs C. Tazelaar en Dr B. Wielenga

Medewerker(s): Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Boots, Grand Rapids; Dr Joh. C. Brech, Amsterdam; Drs W. E. Engelkes, Harderwijk; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr K. Schilder, Delft; Dr W. J. A. Schouten, Kampen; Dr J. Thijss, Meppel; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goss
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f9,— per jaar.
Advertentie: 35 cent per regel.

INHOUD: Bericht aan onze lezers; — Uit de Schrift: En zij vraagden het den mond des Heeren niet. (Joz. 9:14, 15) — Kerkelijk Leven: Het leerboek voor de Catechisatie. Het artikel van f. f. Antwoord van De de Moor. Het instituut van Legerpredikanten en zijn arbeid in ons Leger. — Uit de Buitenlandsche Kerken: Roomsche intolerantie. — Perschoonw. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

BERICHT AAN ONZE LEZERS.

Zoolang DE REFORMATIE in zomereditie verschijnt, gelieve men met de Redactie niet te corresponderen. „Stemmen uit onze Kerken” kunnen gedurende dien tijd niet worden geplaatst.

EINDREDACTEUR.

UIT DE SCHRIFT.

En zij vraagden het den mond des Heeren niet.

Toen namen de mannen van hun reiskost; en zij vraagden het den mond des Heeren niet.
En Jozua maakte vrede met hen en hij maakte een verbond met hen, dat hij hen bij het leven behouden zoude; en de oversten der vorstadering zwoeren hem.
Jozua 9:14, 15.

Jozua liep er droevig in.
En de oudsten met hem.
Schandelijk werden zij bedrogen.
De Gibeonieten hadden al hun listen bijeengegaard, om zich een schijn te geven, alsof zij uit een ver land kwamen. Ge vraagt u af: hoe komen zij op het idee!
Jozua en de oudsten, die toch heusch geen kinderen waren, lieten zich vangen.
Dit mag alleen hiernaar geweten, dat zij met den God hun verbonds niet te rade gingen.
En zij vraagden het den mond des Heeren niet.

Zij achtten het in dit geval niet nodig.
De bewijzen waren immers al te klaar!
Zij konden zich met eigen oogen overtuigen, dat die lieden de waarheid spraken.
Zouden ze dan behoefte hebben aan 's Heeren openbaring?
Die kwam hun van pas in moeilijke omstandigheden.
Maar in dit eenvoudige geval konden zij het wel buiten haar stellen.

Ook in uw leven doen zich momenten op, dat de weg duidelijk voor u ligt.
Ge kunt niet dwalen.
Voor het verstand, u verleend, is het zoo helder als de middag.
Dan hebt ge wel voor duisterder zaken gestaan! Maar hierin behoeft u nu eens geen licht te worden geschonken.
Ge hebt het al.
En gij vraagt het den mond des Heeren niet. Doch hoe wordt gij dan vaak teleurgesteld! Gij oogst niet dan schande en spot.
Uw droefheid is overstelpend.
En gij ontsteekt in toorn tegen die booze menschen.
Die hebben het u aangedaan!
Die hebben u gewetenloos misleid!
Maar, broeder en zuster!
Gij zoekt de oorzaak op een verkeerde plaats. Steek liever de hand in eigen boezem.
Daar, daar schuilt het kwaad.
Gij hebt het den mond des Heeren niet gevraagd.
En gij kunt er u geen denkbeeld van vormen, hoe jaloersch onze God wel is.

Gaat de pijnlijkste teleurstellingen uws levens nog eens even na.
Bij hoevele hadt gij den mond des Heeren ernstig gevraagd in het aangezicht van Zijn lieven Zoon? Nu?
Waarom blijft gij in uw antwoord steken?

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Het leerboek voor de Catechisatie.

De Deputaten, benoemd om het ontwerpen van een nieuw leerboek voor catechisatie en school ter hand te nemen, zijn met de meeste omzichtigheid te werk gegaan.

Zij wilden blijkbaar hun krachten niet verspillen. Daarom kwamen zij niet met een volledig ontwerp voor een nieuw leerboek, doch gaven slechts enkele hoofdstukken, om hun bedoeling toe te lichten.

Daaraan lieten zij een klare en zaakrijke uiteenzetting voorafgaan.

En nu vragen zij aan de Synode: Kijk eens, zóo oordeelen wij erover. Bevalt het u zóo? Indien ja, dan kan ons plan nader worden uitgewerkt. En zij spraken het wel niet uit, maar onwillekeurig nopen zij tot de aanvulling: staat het u niet aan, dan zou verdere uitwerking voor ons verloren moeite zijn en die besparen we ons liever.

Ongelijk kunnen we Deputaten niet geven. Hun betoog kan in deze korte trekken samengevat:

1. het karakter van het leerboek moet praktisch zijn en in dit opzicht dient men zich zoo nauw mogelijk bij den catechismus aan te sluiten.
2. Aan een herziening van den catechismus kan behalve om andere redenen ook hierom niet worden gedacht, dat de Synode van Leeuwarden ons opdroeg een geheel nieuw leerboek samen te stellen.

3. Wat de bearbeiding van de leerstof aangaat, verdient het de voorkeur den gedachtegang van de Geloofsbelijdenis te volgen en van den Catechismus van Westminster en niet dien van den Heidelbergischen Catechismus.

4. De stof wordt in ongeveer 50 lessen verdeeld. In twee jaar kan de catecheet die behandelen. Er wordt gerekend op 25 lessen in 40 uren per jaar.

5. Omdat het ambtelijk karakter der catechese te beter uitkomt, het mechanisch leeren van de vragen los van de antwoorden en de catechese meer in overeenstemming worde gebracht met de eischen, die de tegenwoordige paedagogiek stelt, is het beter de vraagmethode los te laten en daarvoor de thetische (stelligwijze) methode in de plaats te stellen.

6. Dit leerboek moet uitkomen in twee edities, een kleinere voor de catechisanten tot 15 à 16 jaar en een grotere. Het grootere behoort een concentrische nitbreiding te zijn van de kleinere.

Deputaten hebben hierbij een achttal lessen als voorbeeld gegeven.

Zij hebben ons niet onder zulke strenge verbodsbepalingen gezet als hun collega's voor de Liturgie. Met een vrij geweten kunnen we dus één van die lessen hier overnemen. Daardoor krijgen onze lezers een beter inzicht in de bedoeling van Deputaten dan door een redeneering van nog twee kolommen.

Les B.

De Heilige Schrift (2)

1. De eigenschappen der H. Schrift zijn: haar Goddelijk gezag, haar duidelijkheid, haar genoegzaamheid, haar noodzakelijkheid.

2. De H. Schrift omvat de boeken des Ouden en des Nieuwen Testaments.

3. Het Oude Testament is geschreven in de Hebreeuwsche, het Nieuwe Testament in de Grieksche taal. Onze Statenvertaling is van het jaar 1637.

4. De hoofdinhoud van de H. Schrift is het Evangelie der genade Gods in den Heere Jezus Christus.

5. Het is een groote zegen van God, dat wij van kinds af de Heilige Schriften geweten hebben, die ons wijs kunnen maken tot zaligheid.

6. De Heere roept er ons toe voortdurend de Heilige Schrift biddend te onderzoeken en de prediking des Woords in de samenkomst der geloovigen geregeld bij te wonen.

Lucas 24:27. En begonnen hebbende van Mozes en van alle de profeten, leidde Hij hun uit in

alle de Schriften, hetgeen van Hem geschreven was. Joh. 5:39. Onderzoek de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het, die van Mij getuigen.

Rom. 15:4. Want al wat tevoren geschreven is, dat is tot onze leering tevoren geschreven, opdat wij door lijdzzaamheid en vertroosting der Schriften hoop hebben zouden.

Vragen.

1. Welke zijn de eigenschappen der H. Schrift?
- 2a. Noem de boeken op van het Oude Testament.
- 2b. Noem de boeken op van het Nieuwe Testament.
- 3a. In welke taal is de H. Schrift geschreven?
- 3b. Wanneer is de Statenvertaling voor de eerste maal verschenen?
4. Welke is de hoofdinhoud der H. Schrift?
5. Wat acht gij een grooten zegen van God in uw jonge leven?
6. Wat zijn wij tegenover de H. Schrift en de prediking des Woords verplicht?

Ondanks hun keurige wijze van werken hebben Deputaten over het geheel geen gunstige pers over hun rapport verkregen.

Verschiedene factoren hebben ook hierbij natuurlijk weer saangewerkt.

Afkeer van het nieuwe, het vreemde, heeft zich ongetwijfeld ook hier doen gelden.

De voorname factor evenwel moet m.i. gezocht in het feit, dat Deputaten meer de Geloofsbelijdenis hebben gevolgd dan den Catechismus.

Dit schijnt ook mij toe de kapitale fout te zijn. Een Geloofsbelijdenis en een Catechismus zijn nu eenmaal karakteristiek onderscheiden.

Een Geloofsbelijdenis heeft allereerst ten doel buitenstaanders over onze belijdenis in te lichten: te getuigen!

Een Catechismus daarentegen beoogt innerlijke opbouw: hij wil, dat zoowel volwassenen als onvolwassenen in de kerk zullen toenemen in de kennis, die naar de godzaligheid is. Daarom is hij naar zijn heele opzet: leerboek.

Dat de Westminsterse Catechismus zich nauwer aansloot bij de Confessie, kan hiernaar niets veranderen.

Totnogtoe werd door onze voormannen de Heidelbergse Catechismus steeds boven den Westminsterse geprezen.

Wanneer Deputaten voor hun nieuwe leerboek als leidraad het officiële leerboek onzer Kerken hadden gekozen, zou veel kritiek zijn uitgebleven.

Dat stond met een herziening van den Catechismus niet gelijk.

De Catechismus zou blijven het leerboek voor kerkelijk gebruik.

Het nieuwe leerboek voor catechetisch en schoolgebruik.

In dit laatste zou dan de indeeling in Zondagen vervallen, sommige gedeelten ingekort, ingewikkelde zinnen vereenvoudigd, met het oog op onzen tijd veel worden ingelascht.

Maar de grondvorm zou aan den Catechismus ontleend zijn.

Tot het beter verstaan van ons officiële leerboek der kerk bijdragen.

Het jonge geslacht met de terminologie der voorgelachten vertrouwd maken.

Hierbij had men eveneens concentrisch kunnen te werk gaan.

Ook had men den vorm van vraag en antwoord ter zijde kunnen stellen.

De eerste twee argumenten tegen den vraag- en antwoord-vorm wegen, dunkt mij, niet zwaar.

Maar de tegenwoordige paedagogiek is er niet van gediend.

Nu zal de tijd moeten leeren, of de tegenwoordige paedagogiek het daarin bij het rechte eind heeft. Op dit terrein moet nog al te zeer gegist en getast, dan dat men op vaste resultaten kan hopen.

Doch waarom zou men met een nieuwe methode niet eens de proef nemen?

Dit alles zou zichzelf hebben gered, indien de Catechismus er maar aan ten grondslag ware gelegd